

Η Αγάπη Μας Προς Τον Θεό

Αγ. Νικοδήμου Του Αγιορείτου

ΑΣ ΣΚΕΦΤΟΥΜΕ, αγαπητοί, ότι τρεις είναι οι σπουδαιότεροι λόγοι, που μας παρακινούν –ή καλύτερα μας αναγκάζουν- ν' αγαπάμε τό θεό.

Ο πρώτος είναι, ότι ο Ίδιος μας προστάζει να Τον αγαπάμε· ο δεύτερος, ότι Αυτός είναι άξιος αγάπης περισσότερο από κάθε άλλο· και ο τρίτος, ότι Αυτός προκαλεί την αγάπη μας με τη δική Του αγάπη και με αναρίθμητες ευεργεσίες.

Η πρώτη απ' όλες τις εντολές είναι: «Αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου εν όλη τη καρδιά σου και εν όλη τη ψυχή σου και εν όλη τη διανοία σου- αύτη εστί πρώτη και μεγάλη εντολή» (Ματθ. 22:37-38).

Είναι πρώτη, γιατί αποτελεί το θεμέλιο όλης τής χριστιανικής ηθικής και τελειότητας. Γι' αυτό πρέπει να έχει την πρώτη θέση στην καρδιά των χριστιανών. Η αγάπη στον πλησίον και κάθε άλλη αρετή κρέμεται και τρέφεται από την αγάπη στο θεό.

Είναι πρώτη, γιατί εναντιώνεται λιγότερο από τις άλλες εντολές στην ελευθερία του ανθρώπου. Δεν μπορεί ποτέ ο άνθρωπος να εκπληρώσει την εντολή αυτή, αν δεν το θελήσει. Είναι πρώτη, γιατί αποτελεί την ψηλότερη πνευματική κορυφή, που μπορεί να φτάσει η ψυχή.

Είναι πρώτη, γιατί δεν έχει ποτέ τέλος. Γι' αυτό είπε ο απόστολος Παύλος, ότι «νυνί μένει πίστις, ελπίς, αγάπη, τα τρία ταύτα- μείζων δε τούτων η αγάπη» (Α' Κορ. 13:13).

Ύστερα απ' αυτά, ας σκεφτούμε πόσο πρέπει να τιμάμε αυτή την αρετή και πόση προθυμία και επιμέλεια πρέπει να δείχνουμε στην εφαρμογή της. Ακόμα κι αν ο θεός μας απαγόρευε να Τον αγαπάμε, εμείς θα έπρεπε ακατάπαυστα να Τον παρακαλούμε, ζητώντας Του να μας επιτρέψει την εκπλήρωση αυτής της υψίστης αρετής. Και τώρα μάλιστα, που μας προστάζει τόσο έντονα, είναι δυνατό να μην υπακούσουμε στην εντολή Του;

Μα τι άλλο θα μπορούσαν ν' αποζητήσουν οι κολασμένοι στον άδη, παρά τη θεία αγάπη; Αν κηρυσσόταν στον άδη μια τέτοια εντολή, αυτή και μόνο μπορούσε να μεταβάλει αμέσως σε γλυκιά θαλπωρή εκείνη τη βασανιστική και άσβεστη φωτιά της κολάσεως. Η μεγαλύτερη δυστυχία των κολασμένων είναι που δεν αγάπησαν τον θεό. Γι' αυτό αθέτησαν τις εντολές Του. Και στην άλλη ζωή τους κολάζει ακριβώς η έλλειψη αυτής της αγάπης, όπως λέει ο Άγιος Ισαάκ ο Σύρος: «Οι εν τη γεέννη κολαζόμενοι, τη μαστιγι της αγάπης μαστίζονται... Τουτέστιν εκείνοι οίτινες ησθήθησαν ότι εις την αγάπην έπταισαν, μείζονα την κόλασιν έχουσι πόσης φοβούμενης κολάσεως» (λόγος πδ').

Υπάρχει μεγαλύτερο απ' αυτό το θαύμα της συγκαταβάσεως του θεού, που μας προστάζει να Τον αγαπάμε σαν να έχει ανάγκη από την αγάπη μας; Κι εμείς τόσο αναίσθητοι είμαστε, που δεν καταλαβαίνουμε το μέγεθος της εύεργεσίας;

Ας διαλέξουμε λοιπόν εν' απ' τα δυο, γιατί ενδιαμέση λύση δεν υπάρχει: Η θα αισθανόμαστε ευχάριστα τη φλόγα της αγάπης του θεού και εδώ και στον Παράδεισο, η θα καιγόμαστε, χωρίς ελπίδα σωτηρίας, από την αιώνια φλόγα του άδη. Η μια φλόγα είναι σωτήρια και ζωογόνα, η άλλη κολαστήρια και θανατηφόρα. Όμως

και οι δυο φλόγες ξεπετάγονται από την ίδια φωτιά, την αγάπη τού Θεού. Αυτή θα ευφραίνει στον παράδεισο εκείνους που τη φύλαξαν. Αυτή θα κολάζει στον άδη εκείνους που την αθέτησαν. «Ενεργεί γαρ η αγάπη εν τη δυνάμει αυτής κατά διπλούν τρόπον τους μεν αμαρτωλούς κολάζουσα..., τους δε τετηρηκότας τα δέοντα ευφραίνουσα εν αύτή» (άγ. 'Ισαάκ ό Σύρος, ό.π.). Ας μη φανούμε λοιπόν τόσο ανόητοι, και προτιμήσουμε τη θανάσιμη φλόγα του άδη από τη ζωογόνα φλόγα της θείας αγάπης.

Η αγάπη μας στο θεό δεν πρέπει, βέβαια, να περιορίζεται στα λόγια, αλλά ν' αποδεικνύεται κι από τά πράγματα. «Τεκνία μου, μη αγαπώμεν λόγω, μηδέ τη γλώσση αλλ' εν έργω και αληθεία» (Α' Ίω. 3:18), παραγγέλλει ο απόστολος. Και πρέπει να είναι μι αγάπη δυνατή τόσο, πού, όταν έρθει αντιμέτωπη με οποιαδήποτε άλλη ανθρώπινη αγάπη, να τη νικάει και να επικρατεί – «ότι κραταιά ως θάνατος αγάπη» (Άσμα 8:6).

Ας ντραπούμε λοιπόν, που μέχρι τώρα προτιμήσαμε την αμαρτία από το θεό. Ας αγαπήσουμε από τώρα τον Κύριο μ' όλη μας τη δύναμη. Ας προτιμήσουμε να πεθάνουμε, παρά να δεχθούμε στην καρδιά μας άλλη φορά την αμαρτία. Και επειδή με κάθε τρόπο ο θεός μας παρακινεί να Τον αγαπάμε – πότε με τις υποσχέσεις των αγαθών Του και πότε με τις φοβέρες της κολάσεως –ας Τον παρακαλέσουμε να μας δυναμώσει, για να φυλάμε πάντα την εντολή της αγάπης σ' Εκείνον, λέγοντας μαζί με τον Ιερό Αυγουστίνο: «Κελεύεις σε αγαπάν; Δος ο κελεύεις» (εύχή η' ή ιθ'). Αξίζει ν' αγαπάμε το θεό περισσότερο από κάθε άλλο καλό, γιατί ο θεός είναι το πλήρωμα όλων των τελειοτήτων και όλων των αγαθών πού μπορείς να βάλεις με το νου σου: της ωραιότητας, της σοφίας, τής δυνάμεως, της αγιότητας, της μεγαλειότητας, της αγαθότητας, της απειρίας, τής ζωής, της ειρήνης, της αλήθειας, τής βασιλείας, τής δικαιοσύνης και της σωτηρίας. Καί πάλι, όλ' αυτά δέν είναι ό θεός, αλλά «τά περί τόν θεόν». Ό θεός είναι ύπαρξη άπειρα ανώτερη απ' όλ' αυτά. Το τονίζει έπιγραμματικά ό θεοφόρος Μάξιμος, γράφοντας: «Πάντων των όντων και μετεχόντων (δηλ. τών κτισμάτων) και μεθεκτών (δηλ. των άκτιστων δυνάμεων και ενεργειών τού θεού στις όποιες μετέχουν

τα κτίσματα) απειράκις απείρως υπερεξηγήται ό θεός» (μθ', Α' έκατ. περί θεολογίας).

Μας ζητάει λοιπόν ο θεός να Τον βάλουμε στο κέντρο της καρδιάς μας όχι γι' άλλο λόγο, αλλά για να μας κάνει μετόχους των αγαθών Του που αναφέραμε.

Αν λοιπόν μέχρι τώρα δεν Τον αγαπήσαμε όπως έπρεπε, ας αποφασίσουμε να διορθώσουμε όλα τα σφάλματά μας και να Του προσφέρουμε τον εαυτό μας, για να νιώσουμε στη ζωή μας τη γλυκιά θεϊκή Του αγάπη. Και τότε, είναι βέβαιο, θα κλάψουμε για το χρόνο πού χάσαμε μακριά από το θεό, και θα πούμε μαζί με τον ιερό Αυγουστίνο: Οψέ σε ηγάπησα, κάλλος ούτως αρχαίον, οψέ σε ηγάπησα· φευ τω χρόνω εκείνω, ότε σε ουκ ηγάπων» (ευχή λ'). Και επειδή ο Κύριος ήρθε από τον ουρανό για ν' ανάψει στις καρδιές των ανθρώπων τη φωτιά της θείας Του αγάπης – «πυρ ήλθον βαλείν επί την γην, και τι θέλω ει ήδη ανήφθη!» (Λουκ. 12:49) –, ας Τον παρακαλέσουμε να μας φωτίσει το νου, για να Τον γνωρίσουμε πρώτα και ύστερα να Τον αγαπήσουμε. Γιατί η αιτία που δεν Τον αγαπάμε, είναι ότι δεν Τον γνωρίζουμε, όπως λέει πάλι ο θείος και μανιακός εραστής τού θεού Αυγουστίνος: «Φως αιώνιον, επίλαμψον την ψυχήν μου, ίνα σε νοή και γινώσκη και αγαπά· δια τούτο γαρ, Κύριε, ούκ αγαπώ σε, ότι ου γινώσκω σε» (εύχ. έρωτ. α').

Απροσμέτρητη αγάπη στο θεό αισθανόταν ο απόστολος Παύλος, που έλεγε: «Ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός· ο δε νυν ζω εν σαρκί, εν πίστει ζω τη του Υιού του θεού του αγαπήσαντός με και παραδόντος εαυτόν υπέρ εμού» (Γαλ. 2:20). Το ίδιο ζούσε και ο θεοφόρος 'Ιγνάτιος, όταν έγραφε προς τούς Ρωμαίους: «Τον Ιησούν φιλώ, τον υπέρ μου παραδοθέντα. Τι ανταποδώσω τω Κυρίω περί πάντων ων ανταπέδωκέ μοι;». Και ακόμα: Ο εμός έρωσ εσταύρωται. Πόμα θέλω το πόμα αυτού, ο εστίν αγάπη άφθαρτος και αιώνιος ζωή».

Πώς είναι δυνατό να μην αγαπάμε το θεό και Πατέρα μας, αφού Αυτός πρώτος μας αγάπησε; «Ημείς αγαπώμεν αυτόν, ότι αυτός πρώτος ηγάπησεν ημάς» (Α' Ίω. 4:19). Και το μεγαλύτερο δείγμα της αγάπης Του είναι, ότι μας ελευθέρωσε από την κατάρα του

άδη και μας χάρισε την ευδαιμονία του παραδείσου με τη λυτρωτική θυσία του Υιού Του: «Ούτω γαρ ηγάπησεν ο θεός τον κόσμον, ώστε τον υιόν αυτού τόν μονογενή έδωκεν» (Τω. 3:16). Κανένα άλλο πλάσμα ή πράγμα, είτε στον ουρανό είτε στη γη, δεν εξαγοράστηκε με το θείο αίμα του μονογενούς Υιού του Θεού. Για την αγάπη των εννέα αγγελικών ταγμάτων δεν χύθηκε ούτε μία ρανίδα από το αίμα του Χριστού. Για την αγάπη την δική μας όμως χύθηκε όλο το αίμα Του. Ύστερ' απ' αυτό, πώς μπορούμε να μην Τον αγαπήσουμε; Πόση θηριωδία κρύβουμε μέσα μας, όταν, μετά απ' ό,τι έκανε ο θεός για να μας λυτρώσει, εμείς μένουμε απαθείς και ασυγκίνητοι;

Ας ντραπούμε λοιπόν για την ψυχρότητα και αχαριστία που δείξαμε στον Κύριό μας. Από τώρα και πέρα ο θεός ας έχει την πρώτη θέση στην καρδιά μας, όπως στην καρδιά του προφήτη: «Ο θεός τη καρδιάς μου και η μερίς μου ο θεός εις τον αιώνα» (Ψαλμ. 72:26). Ας πούμε, τέλος, κι εμείς μαζί με τον ιερό Αυγουστίνο: «Κύριε, δος μοι καρδίαν διαλογιζομένην τα σα, διάνοιαν αγαπώσάν σε, μνήμην αναπολούσάν σε, νουν σε νοούντα, λόγον εχόμενόν σου ισχυρώς του άκρωσ ηδέος και αγαπώντά σε σοφώς, την σοφήν αγάπην» (ευχή έρωτ. α').

Πηγή κειμένου : timiosprodromos.com